

Arrest

nr. 149 992 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 8 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de beweerdde motieven van hun vervolgers van economische en gemeenrechtelijke aard waren, verzoekers onvoldoende inspanningen hadden gedaan om bescherming te zoeken in de Russische Federatie, ze onvoldoende bewijzen voorlegden in verband

met hun problemen terwijl dit wel kon worden verwacht, en omdat hun verklaringen over hun reisroute ongeloofwaardig waren en dat er een gegrond vermoeden bestond dat u uw Russisch binnenlands paspoort achterhield om mogelijk belangrijke informatie te verbergen voor de asielinstanties. Deze beslissingen werden bevestigd bij 's Raads arrest nrs. 74 259 en 74 261 van 31 januari 2012 waarin geoordeeld dat (i) de door hen aangevoerde problemen met de directeur van de aluminiumfabriek van Krasnoyarsk, waar verzoeker als veiligheidschef zou hebben gewerkt, van interpersoonlijke, private en gemeenrechtelijke aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, en (ii) ze geenszins aannemelijk maken dat ze in hun land van herkomst de nodige bescherming ontberen.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name problemen met de directeur van het bedrijf waar verzoeker werkte en zijn handlangers omdat hij ontdekte dat de directeur zich aan illegale praktijken bezondigde.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: verschillende documenten van de rechtbank van Sayanogorsk, twee medische attesten die betrekkingen hebben op verzoekers medische voorgeschiedenis, medische attesten in verband met de medische problematiek van hun dochter die een epileptische aandoening heeft, en hun paspoorten.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun eerste asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft bovendien dermate tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande elementen die de kern van hun asielrelaas raken waardoor deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden wijt aan zijn gezondheidsproblemen en hiertoe verwijst naar de medische attesten gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien merkt verwerende partij in haar verweernota met betrekking tot het bijgevoegd stuk 2 terecht op dat dit stuk overeenkomt met het reeds in 2012 opgemaakt attest van dokter Matthys maar het "pour le bien de la cause" aangedikt werd met een "trouble de mémoire de longue durée". Mede gelet op het feit dat dit attest pas opgesteld werd na ontvangst van de bestreden beslissing kan zowel verweerder als de Raad

zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan. Hetzelfde kan overigens ook gesteld worden voor het eveneens na ontvangst van de beslissing opgemaakt attest van de psychologe Karakhanian. Verweerder vestigt voorts de aandacht op het feit dat het gehoor van verzoeker werd afgenomen op 2 februari 2015, terwijl de beslissing dateert van 27 februari 2015. Verzoekers hadden dus ruim 25 dagen tijd om op enige gebreken tijdens het gehoor omwille van de psychologische toestand van verzoeker te wijzen. Men gaf er duidelijk de voorkeur aan om rustig de bestreden beslissing af te wachten om vervolgens na ontvangst van de weigeringsbeslissing personen te contacteren om de gewenste attesten te bestellen. Bijkomend stipt verweerder aan dat mevrouw Karakhanian andermaal verzoekers verhaal citeert dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal een medisch attest niet heeft onderzocht en verwijst naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad, na nazicht in het administratief dossier, vast dat verzoekers dit document nog nooit eerder hebben overgemaakt en het nu ook niet vergezeld is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen vermits de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 mei 2015, volharden verzoekende partijen in het verzoekschrift en stellen zij dat de nieuwe documenten hun vrees aantonen. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 17 juli 2015 slechts volharden in hun verzoekschrift en zich voor het overige beperken tot de algemene stelling dat de nieuwe documenten hun vrees aantonen, zonder dat zij echter daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 29 mei 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan

ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete en valabele argumenten bijbrengen die deze grond vermogen te weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS